

Vallankumousasioita

Kirj. KIRJATOUKKA

JOS KAIKKI tämän maan vallankumoukselliset tällä hetkellä kokoontuisivat yhteiseen kokoukseen niin epäilemättä heidän tärkein tehtävänsä tulisi olemaan nykyisen tilanteen ja vallankumousmahdollisuuksien perinpohjainen arvioiminen. Tämän oletuksen voimme pitää aivan luonnollisena sen perusteella koska käsitämme että vallankumousliikkeiden toiminnan ja menettelytavat määrää se tilanne jossa ne joutuvat toimimaan ja ne mahdollisuudet jotka vallankumouksella kunakin hetkenä katsotaan olevan.

Edelleen tätä käsitystämme tukee sekin, kaikille ilmeinen seikka, että vallankumouksellisten keskuudessa vallitsee mitä suurin erimielisyys ja käsitteiden sekavuus niistä mahdollisuuksista jotka nykyisen tilanteen vallitessa heidän edessään ovat. Edellyttääkö nykyinen tilanne vallankumousta viiden vaiko kymmenen vuoden kulluttua vai onko viisikymmentä vuotta lähempänä oikeaa arviota kuin kymmenen vuotta? Tuleeko vallankumous itsestään, yhteiskunnallisen kehityksen pakkolain seurauksena, vai onko se tehtävä? Mitkä tai ketkä yhteiskunnalliset ainekset vallankumouksen suorittamiseen osallistuvat?

* * *

Kenpä meistä ei haluaisi olla mukana tämänlaisessa kokouksessa. Epäilemättä keskustelu olisi kiivasta, mielenkiintoista ja opettavaa, sillä jokainen olisi tietoinen siitä että elleivät vallankumoukselliset itse asioistaan keskustele ja päättä niin ketkään muut sitä eivät heidän puolestaan tee. On helppo kuvitella että siellä kuulisi m. m. seuraavanlaista keskustelua:

“Niin kauan kun vallankumouksen tuleminen riippuu sortuneista, alaspoljetuista ja toivonsa menettäneistä, niin vallankumous on kaukana. Vallankumouksia eivät tee heikot ja tietämättömät, vaan voimakkaat ja tietoiset. Vallankumous ei ole ainoastaan lahoamis- ja häviämisprosessi, vaan se on myöskin uudelleen rakentamis-

ta ,joten siinä tarvitaan kykyä, taitoa ja tarmoa.”

Ja toinen sanoisi:

“Vallankumouksen voi tehdä yksinomaan vain palkkaproletaariaatti. Intellektuaalit ja muut keskiluokkaan kuuluvat eivät tee eivätkä tue vallankumousta, sillä se olisi heidän etujansa vastaan. Vallankumouksen tekee se osa kansasta joka on kaikkein kurjimmassa asemassa, joka on nälkiintynyt, joka ei omista mitään ja jolla ei ole mitään menetettävää.”

Nämä ovat tyypillisimpiä väitteitä joita tehdään molemmin puolin, mutta ne ovat vain mielipiteitä. Oikeassa kokouksessa vaaditaan faktoja:

“Tähänastisten vallankumouksien historiat osottavat että niissä ovat huomattavinta osaa vieneet intellektuaalit. Ranskan vallankumouksessa olivat jacobiiinit ja he eivät suinkaan olleet Ranskan kansan kurjin osa. Clarence Crane Brinton, kirjassaan “The Jacobins,” osoittaa että jacobiiinien yhdistykseen oli vuotuiset jäsenmaksutkin noin 50—80 dollaria, Yhdysvaltain rahaan verrattuna. Jo yksistään jäsenmaksujenkin perusteella voidaan nähdä että kaikkein kurjinta joukkoa se ei ollut. Ja niistä jäsenluetteloista jotka jälkimaailmalle ovat jääneet, nähdään että 60 pros. kuului porvaristoon, useat ylempään keskiluokkaan; 25—30 pros. kuului työväenluokkaan ja loput talonpoikaisluokkaan. Venäjän vallankumouksen järjestely oli intellektuaalien hallussa ja ne jotka Nikolain jälkeen valtaan astuivat olivat intellektuaaleja — ja hyvin useat niistä jotka väliaikaisen hallituksen kukistivat ja valtaan nousivat, olivat intellektuaaleja.”

Siitä milloin vallankumous tulee sanoo joku:

“Kapitalismi on täyttänyt historiallisen tehtävänsä. Se on kulkenut polkunsa päähän asti. Se on ajautunut umpikujaan, sekaantunut omiin ristiriitoihinsa joista se ei enään pääse selviytymään. Se on vanhen-

tunut ja käynyt yhteiskuntavastaiseksi, joten sen täytyy oman mahdollisuusmuutensa-kin vuoksi hävitä historian näyttämöltä. Ja se tulee tapahtumaan pian.”

Ja toinen sanoo:

”Vallankumoukset eivät tule itsestään. Vallankumous on tehtävä ja sen kykenee tekemään ainoastaan lujaksi järjestöksi muodostunut ja tehtävästään tietoinen liike. Ellei tarpeeksi voimakasta vallankumousliikettä ole olemassa, niin kapitalismilla ovat kaikki mahdollisuudet soveltautua olosuhteisiin tarpeen vaatimalla tavalla. Eivät mielipiteet eivätkä teoriat aina ole vallankumouksen voimakkaimmat teki-

jät, vaan voimasuhteet, valmius ja kypsyys.”

Tähän tapaan voidaan keskustella, mielipiteitä vaihtaa ja käsityksiä avartaa, mutta tärkeintä kuitenkin on tekeminen, kun tehdään sitä ja siten kuin liikkeen etu vaatii.

Vallankumousliikkeiden tämän hetken tärkein tehtävä on ”löytää itsensä”; löytää oikea asemansa yhteiskuntaelämän nykyisessä vaiheessa, eikä uskotella olevansa vallankumouksen partaalla ellei todellisuus sitä edellytä. Tilanteen oikea arviointi helpottaa käytännöllisen toimintaohjelman laatimista ja käytännöllisen ohjelman mukaan on toiminta helppoa.

Keskimääräiset Henkilökohtaiset Tulot

Äskettäin julkaistussa kirjassaan, ”America Self-Contained,” esittää Samuel Crowther numeroita eri maiden asukkaiden keskimääräisistä tuloista. Numeroiden pitäisi osoittaa nettotuloja joista veroina maksettavat summat on laskettu pois. Mistä numerot on saatu, sitä ei kirjoittaja mainitse. Niiden sanotaan olevan vuodelta 1929 ja siten siis pulakauden edellisiä tulotasoja osoittavat.

Yhdysvallat, \$657; Canada, \$505; Uusi Seelanti, \$366; Englanti, \$329; Austraalia, \$305; Sveitsi, \$304; Tanska, \$284; Hollanti, \$268; Ruotsi, \$219; Norja, \$217; Argentiina, \$216; Saksa, \$189; Ranska, \$173; Uruguay, \$159; Belgia, \$143; Espanja, \$135; Irlannin Vapaavaltio, \$128; Itävalta, \$126; Chile, \$124; Tšekko-Slovakia, \$112; Suomi, \$102; Italia, \$101; Cuba, \$88; Porto Rico, \$81; Unkari, \$77; Etelä-Afrikan liitto, \$75; Rumania, \$73; Jugoslavia, \$68; Japani, \$66; Costa Rica, \$60; Kreikka, \$53; Puola, \$53; Venezuela, \$51; Algeria, \$47; Colombia, \$47; Neuvosto-Venäjä, \$46; Egypti, \$45; Peru, \$45; Portugal, \$44; Bulgaria, \$44; Salvador, \$41; Brasilia, \$39; Filippiinit, \$37; Meksiko, \$36; Guatemala, \$32; Bolivia, \$26; Ecuador, \$24; Brittiläinen India, \$20.

Yhdysvaltain valtioissa esittää sama kir-

joittaja keskimääräiset henkilökohtaiset tulot seuraavasti:

Maine, \$388.67; New Hampshire, \$390.08; Vermont, \$422.89; Massachusetts, \$484.49; Rhode Island, \$460.47; Connecticut, \$475.80; New York, \$575.12; New Jersey, \$458.12; Pennsylvania, \$419.42; Ohio, \$459.89; Indiana, \$379.59; Illinois, \$483.23; Michigan, \$461.67; Wisconsin, \$419.73; Minnesota, \$418.02; Iowa, \$395.05; Missouri, \$410.58; North Dakota, \$341.94; South Dakota, \$378.36; Nebraska, \$435.16; Kansas, \$424.56; Delaware, \$416.12; Maryland, \$376.22; District of Columbia, \$681.65; Virginia, \$246.42; West Virginia, \$255.68; North Carolina, \$234.72; South Carolina, \$171.98; Georgia, \$212.32; Florida, \$338.92; Kentucky, \$226.32; Tennessee, \$248.36; Alabama, \$198.19; Mississippi, \$205.92; Arkansas, \$221.89; Louisiana, \$223.65; Oklahoma, \$331.33; Texas, \$356.10; Montana, \$446.58; Idaho, \$380.81; Wyoming, \$449.53; Colorado, \$480.65; New Mexico, \$285.50; Arizona, \$441.76; Utah, \$393.90; Nevada, \$550.06; Washington, \$495.29; Oregon, \$482.50; California, \$575.73. — Nämä numerot ovat myöskin vuodelta 1929. Nykyiset keskimääräiset tulot saattavat olla noin 50—60 prosenttia edellä esitetyistä.